

Ændringsforslag til Tingets Velvillie. Det er kun et lille Forslag, og det gaar ganske i den samme Aand, som har baaret hele Lovforslaget frem. Vi have derfor, navnlig da Ændringsforslaget slutter sig nær til mine Udtalelser under Sagens første Behandling, der ikke mødte Afvisning fra nogen Side, tænkt os, at det ikke vilde være umuligt at opnaa, saavel dette høje Tings som det høje Folketings Tilslutning til Ændringsforslaget. Vi kunde kun tænke os to Grunde, som kunde anføres som saglige Grunde til at forkaste dette Ændringsforslag. Den ene skulde være den, at Invaliderne ved det i Lovforslaget foreslaaede fik nok, saa at der ikke var Anledning til at give mere, den anden, at det vilde tyngde Statskassen for haardt at gaa til den af os foreslaaede Forhøjelse. Hvad den første Grund angaar, er der jo nok nævnt i Forbigaaende, med hvor mange Hundrede Procent den oprindelige Invalideforsørgelse fra 1851 er forhøjet, men alle disse mange Procent forekomme mig ikke saa uhyre imponerende, naar man ikke med det samme vil paastaa, at den oprindelige Invalideforsørgelse var for sin Tid tilfredsstillende og nogenlunde anstændig. Det har jeg ikke hørt nogen paastaa, og lytter man til de almindelige Meninger i Befolkningen, tror jeg, de i Almindelighed karakterisere denne første Invalideforsørgelse med saa stærke Udtryk, at man nødig vil gentage dem her i Salen. Det kan ikke opgives nøje, hvor meget hver især har, men for at give et almindeligt Overblik skal jeg gaa ud fra det Antal af egentlige Krigsinvalidter fra 3-Aarskrigen, som blev nævnt i Folketinget. Det var omtrent 400, og saafremt dette Tal er rigtigt, vil det efter Finanslovforslaget for 1904—05 give i Gennemsnit omtrent 310 Kr. aarlig i Invalideforsørgelse. Under Hensyn til disse Invaliders høje Alder og store Svagelighed forekommer det mig ikke, at dette er en saa svimlende Sum, at man kan sige, at nu have de faaet nok, nu have de med Tillægene faaet saa meget, at der slet ingen Anledning er til at give dem mere. Ved den i Lovforslaget foreslaaede Forhøjelse af Tillæget vil denne Sum gaa op til hen imod 380 Kr. Og tage vi det af os stillede Ændringsforslag med i Betragtning, vil den stige til omtrent 465 Kr. Naturligvis er der en Del, som faa væsentlig mere, men det er jo ogsaa dem, der have lidt den store Skade, som have bragt det store legemlige Offer i Krigen, og andre ville saa til Gengæld faa saa meget mindre.

Hvad den finansielle Betydning af Ændringsforslaget angaar, opgav jeg ved 1ste Behandling Tallet en lille Smule for højt idet jeg støttede mig til Finanslovforslaget for 1902—03. Efter Finanslovforslaget for 1904—05 viser det sig, at hele den Forhøjelse, som det foreliggende Ændringsforslag vil medføre, bliver omtrent 31,000 Kr., altsaa netop det samme som den Forhøjelse, der fandt Sted i Folketinget og som den højtærede Finansminister, saa vidt jeg kan se, gik ind paa uden mindste Betænkelighed. Jeg har jo fra først betonet, at Grænsen for det, der kan ydes i finansiell Henseende, selvfølgelig maa fastsættes i Overensstemmelse med, hvad den højtærede Finansminister anser for rigtigt og tilladeligt. Men naar man i det andet Ting over for et andet meget smukt Formaal, som dog neppe kan sættes højere end det, vi her beskæftige os med, har anset en Sum af 31,000 Kr. for at være af saa ringe Betydning, at den ikke en Gang kunde fremkalde Betænkelighed, saa synes det for en almindelig Betragtning, som om den af os foreslaaede Forhøjelse heller ikke kan være uoverkommelig. Og endnu een Ting er der at tage Hensyn til. Medens den Forhøjelse, der fandt Sted i Folketinget, er af den Beskaffenhed, at den stadig vil vokse, stiller det sig med Hensyn til den her foreslaaede Forhøjelse saaledes, at den stadig og med tiltagende Hurtighed vil gaa ned. Et Fingerpeg i Retning af, hvor meget den vil gaa ned, kunne vi maaske faa ved at betragte de to Finanslovforslag, jeg har nævnt. Fra 1902—03 til 1904—05 er den samlede Forsørgelse, der udbetales til denne Gruppe af Krigsinvalidter, gaaet 8,000 Kr. ned nemlig fra 132,100 Kr. til 124,100 Kr. Denne Nedgang vil, som sagt, vokse med tiltagende Hurtighed og saa hurtigt, at hele den Fordyrelse, Ændringsforslaget medfører, i Løbet af faa Aar fuldstændig vil forsvinde.

Dette vil vistnok være tilstrækkeligt. Efter hvad man kan se af hele den foregaaende Behandling af Sagen, nære alle jo en saa varm Følelse for Sagen, at jeg derpaa tror at turde bygge et Haab om, at man ikke vil betænke sig paa at bringe dette Offer for at fremkalde Glæde og Tilfredshed i disse Hundreder af for største Delen smaa og fattige Hjem, der saa inderlig have fortjent det. — Endnu et vil jeg tilføje. Naar jeg særlig har fremdraget Invaliderne fra Trearskrigen, maa man erindre, at de i de første Aar fra 1851—58 have maattet nøjes med overordentlig